

Nghĩa Tình Miệt Vườn.

Má rang muối nóng đắp lên ngực con Lến, má vừa đắp vừa nhìn gương mặt của nó coi phản ứng thế nào, má sợ muối nóng làm nó bị phỏng. Con Lến bị chó mực trong nhà dọa đến hết hồn, té từ trên cây xoài xuống dưới đất. Đoạn đó mà má ra không kịp chắc nó còn bị con chó cho thêm vài vết cắn vì tội dám lên vào vườn hái trộm xoài. Má biểu tôi hái một ít xoài bỏ vào cái bọc cho nó. Má nở nụ cười hiền lúc thấy nó có vẻ mắc cỡ khi tôi đưa bọc xoài về phía nó.

- Cầm về ăn đi con. Khi nào muốn ăn qua nói với bác, bác hái cho một ít về ăn. Đừng có leo trèo vậy, lỡ té trật tay trật chân thì khổ.

Má xoa đầu con Lến rồi dắt nó ra tận cổng khi thấy nó khựng lại trước con chó mực trong nhà. Con Lến bước ra cổng mà đầu thì cứ ngoáy lại nhìn về phía má. Tôi nhìn nó cười:

- Sau này có muốn ăn thì nói một tiếng, đây hái cho, trước sau gì khu vườn này cũng thuộc về đó mà.

Con Lến trở mắt nhìn về phía tôi:

- Sao nó thuộc về mình được?

- Thì sau này lớn lên, tui kêu má qua nhà cưới Lến về làm vợ. Lúc đó mọi thứ trong căn nhà này đều không thuộc về Lến hay sao?

Con Lến thè lưỡi về phía tôi. Nó chạy thật nhanh rồi khuất dần sau bụi tre già cặp mé sông. Dáng người nó nhỏ thó, lúc chạy mái tóc đuôi gà của nó cứ đưa qua đưa lại trông rất thích mắt. Má nhìn tôi cười:

- Cái thằng ranh con. Mới có bằng ngón tay út mà bày đặt cua gái.

Tôi gãi đầu nhìn xuống đất rồi vụt chạy ra khỏi nhà. Má dùng cái chổi quét nhà nói với theo từng bước chạy của tôi:

- Nhớ về sớm ăn cơm đó.

Con Lến ngồi một mình ngoài mé sông, ngó con chàng hui đứng trên trái dừa chuột ăn trôi đi mãi miết. Đôi mắt con Lến cứ nhìn về phía con chàng hui đến độ bóng tối bao trùm mọi thứ. Tôi lại ngồi kế bên nó mà chẳng dám nói bất cứ điều gì. Chúng tôi cứ ngồi lặng im cùng nhau. Đột nhiên con Lến nhìn tôi thở dài:

- Phải chi ba của tao được như ba của mày thì hay biết mấy!

Ba tôi hiền như cục đất. Tối ngày chỉ biết làm lủi với ruộng bờ vườn tược, chẳng bao giờ tôi thấy ba la cà trước mấy cái quán nhậu hay mấy quán cà phê ngoài ngã tư. Con Lến nói, bọc xoài nó đem về giấu trong buồng để dành cho mấy đứa em bị ba nó quặng xuống sông. Tôi nghiệp em con Lến, mỗi khi người ta rao bán xoài dưới sông là nó giãy nảy đòi mua cho bằng được. Vậy mà chẳng bao giờ má con Lến mua cho nó. Con Lến đành lên vào nhà tôi hái trộm về cho mấy đứa em. Ba con Lến tối ngày làm bạn với "lưu linh", năm khi mười họa mới phụ má nó gánh gạch cho người ta. Tiền đồng gạo hàng ngày còn thiếu huống hồ chi tiền mua xoài cho chị em nó. Tôi nhìn con Lến giọng buồn buồn.

- Hồng ấy bữa nào mày dắt em mày qua nhà tao, vườn nhà tao có nhiều loại trái cây lắm, tha hồ mà ăn.

- Má tao la - Con Lến ngồi bó gối thở dài.

Con Lến bỏ tôi ngồi lại với bờ sông vắng người. Cái tóc đuôi gà của nó cứ lắc lư theo từng bước chân nặng nhọc về nhà. Mũi tóc của nó như còn ở lại bên sông này, nước mắt chắc cũng vậy.

Bữa con Lến cắt phang mái tóc đuôi gà của mình, chú Tám cản hoài mà nó không chịu. Nó cứ lăn xả nắm tay chú Tám năn nỉ "chú hớt cho con đi mà chú.

- Chú cắt à ghen. Con hỏi má con chưa?

Con Lến cứ gật đầu liên tục, tôi mất một phút để nhận ra con Lến khi mái tóc đuôi gà bấy lâu nay tôi vẫn thăm yêu rớt lại trên nền đất nhà chú Tám. Tôi nhìn con Lến bối rối mà nó cứ cười hề hề. Nó khoác vai tôi.

- Mày thấy tao giống con trai chưa?

Nỗi buồn khi không còn cơ hội nhìn mái tóc đuôi gà của con Lến chưa kịp nguôi thì việc nó muốn thành con trai càng khiến tôi day dứt. Ba con Lến vẫn hay chửi má nó "đồ cái thứ không biết đẻ". Má tôi kể, mấy lần đầu nghe ba con Lến chửi, má nó ôm "bầy vịt trời" vào lòng khóc ngất, nhưng riết thành quen.

Con Lễn nói, nó sẽ trở thành con trai, cho nên cái gì con trai làm được nó cũng sẽ làm được, miễn ba nó đừng đánh má con nó nữa.

Tôi quay vào nhìn đối mặt với con Lễn:

- Nhưng tao thích mày là con gái để tóc dài.

Nó nhìn tôi trả lời tỉnh rụi:

- Mày thích kệ mày.

Chiều yên tĩnh, ba con Lễn trở về nhà với chai rượu vơi đi một nửa. Con Lễn lại dắt ba nó vào nhà. Nó ngược mặt về phía ba nó, giọng đầy hào hứng:

- Ba có con trai rồi nè!

Ba con Lễn đứng không vững, mắt lim dim ngược lên nhìn nó. Ba nó giơ ngón tay trở lên chỉ về phía nó rồi cười khanh khách:

- Ủ, con trai của ba.

Con Lễn mừng hóm mà má nó giọt ngấn giọt dài. Lâu lắm rồi tôi mới thấy má con Lễn khóc. Mấy lần ba nó nhậu say về vung tay đánh mà má nó cứ đứng trơ trơ. Tuyệt nhiên chẳng có giọt nước mắt nào rơi xuống. Sau một hồi thích thú, ba con Lễn tát nó một bạt tai, hất mặt về phía má nó mà chửi:

- Má con tụi mày định gạt tao hả? Tưởng tao dễ dụ lắm hả?

Má con Lễn lao vào xô ba nó ngã nhào xuống đất rồi lôi nó vào nhà cuộn đồ dấp dứu nhau về quê ngoại. Ba con Lễn chửi với theo mà má con nó vẫn cứ bồng chống nhau đi ra ngã tư đón xe đò.

Không biết ba con Lễn buồn vì nhậu về không có người chửi, đập đồ không có ai nghe hay không mà nghi nhậu ngang xương. Người Xóm Lá không còn nghe những thứ âm thanh chói tai vào mỗi buổi chiều nữa. Ba con Lễn ngồi trước nhà, ngó ra ngoài sân với gương mặt rầu rầu. Tôi đứng khựng lại nhìn ba con Lễn rồi nói:

- Chú Hai ơi! Ba con kêu chú ngày mai qua nhà móc đất phụ ba con làm cái nền nhà.

Ba con Lễn nhìn tôi gật đầu:

- Ờ, con về nói với ba là ngày mai chú qua.

Ba tôi biểu má nướng mấy con khô cá lóc với nấu nồi canh chua cơm mẻ để lại rai với chú Hai. Lâu lắm rồi tôi mới thấy ba tôi nhậu. Lúc chai rượu vơi đi phân nửa, Ba khoác vai chú Hai khề khà:

- Nhìn bốn đứa con gái của anh mà tôi thấy thương gì đâu. Tôi kêu má thằng Đực sanh cho tôi đứa con gái nữa mà bà không chịu.

Ba con Lễn giọng buồn hiu:

- Con gái nhiều cũng không bằng một đứa con trai nối dõi. Sau này biết có ở với con rể được không?
- Con nào không là con anh. Có con trai mà hút chích cờ bạc như con của anh Sáu Dần đến nỗi đi tù như đi chợ vậy, tôi cũng hông ham.

Nhấp hớp rượu, ba con Lễn nhìn xa tư lự.

- Con cái là phúc. Chú không thấy vợ chồng anh Tư Lò Rền sao. Đi không biết bao nhiêu cửa chùa, uống không biết bao nhiêu thang thuốc mà có được mụn con nào đâu. Chú mà như vậy hoài, nữa con cái không ngó ngang gì tới rồi bỏ xuống sông nước luôn nghen - Má tôi nói trong lúc rửa mớ chén đĩa dưới sàn lãn.

Ba tôi đưa ly rượu lên cùng với chú Hai:

- Thôi, ngày mai chú coi xuống dưới đón má con nó về nhà. Bữa thấy con Lễn hớt tóc, tôi buồn muốn đứt ruột.

Không biết do say rượu hay gì mà mắt ba con Lễn đỏ ngầu.

Bà ngoại con Lễn nước mắt lưng tròng:

- Bây không thương nó nữa thì bây để nó về ở với má, đừng đánh nó tội nghiệp.

Ba con Lễn cúi đầu nhận lỗi rồi nắm bàn tay nhăn nheo của ngoại nó:

- Má tin con lần này nữa nghen má.

Người Xóm Lá xì xầm “để coi, được bao lâu”.

Điều họ chờ đợi chắc còn xa. Con Lễn nói, ba nó mới dừng lại cái vách nhà, cất cái chuồng heo cho má nó nuôi vài con heo. Nghe đâu ba nó còn định làm vài năm có vốn chuộc lại miếng đất sau nhà mấy năm trước cố cho nhà tôi. Người Xóm Lá còn xém mắt hồn lúc thấy ba con Lễn để em nó ngồi trên vai chạy lòng vòng...

Má con Lễn dẫn nó qua nhà tôi cho keo mắm ba khía mới muối với trả tiền mượn đất. Má tôi nhận keo mắm ba khía còn tiền thì gọi lại cho má con Lễn. Má tôi cười:

- Thím giữ lại làm vốn, chừng nào có dư thì gọi lại cho tôi. Đó còn đó chứ có mất mát gì đâu.

Cầm tiền trên tay mà mắt má con Lễn đỏ hoe. Con Lễn gật đầu cảm ơn lia lịa. Má biểu tôi dẫn con Lễn ra sau vườn hái một ít xoài về cho mấy đứa em của nó. Tôi leo tuốt lên cây hái xoài, nó đứng phía dưới giơ nón ra hứng. Nó ngược lên nhìn tôi:

- Nhà tao nợ nhà mày quá trời.

Tôi nhìn xuống nó cười, tay vẫn không quên thả trái xoài xuống nón cho nó.

- Nợ cái gì? Chẳng phải tao nói rồi sao, trước sau gì mấy thứ này cũng thuộc về mày mà? Giờ tập giữ trước cho quen.

Con Lễn liếc nhìn tôi, nó thè lưỡi lêu lêu:

- Ai thèm.

Nó vụt chạy vào nhà, bỏ tôi lại trên cây xoài. Mấy tia nắng chiều khế xiên qua vòm lá. Tôi cứ nhìn theo dáng nó. Mái tóc của nó đã dài ra một ít. Tôi ước sẽ lại thấy mái tóc đuôi gà đen nhánh của nó. Ngày đó chắc không còn xa.../.

Lược ghi
Trần Khắc Tường.

